

вахъ на едно мѣсто, па имъ хрумнѣхъ, че може и да не видѣтъ заштитата, че може тѣ да сѣ отложили за побѣсно трѣгването си, прѣдъ видъ на дебелия снѣгъ, що засипа всѣчко прѣзъ нощъта, а може би и по прѣдпазливостъ, отъ нѣкакво нападение. Още малко и съмване съзсѣмъ, и пхтѣтъ щѣше да заработи, и нищо вече невъзможно!... Тия мисли се въртѣха на всички въ главитѣ; страшното нетърпение нарастваше и ставаше нееносно — цѣла мжка. Остенѣтъ испъшка отчаяно.

— Ще ги чакаме, когато и да заминатъ, и нѣма да мърдаме отъ тука, каза глухо Огняновъ.

— Но ако се улучятъ и други пхтници?

— Тѣ ще си вървятъ изъ пхтя, намъ трѣбать двамата...

— Но тогава ний явно ще нападаме!

— Ако не можемъ тайно — явно.

— Ще гърмимъ съ пушкитѣ отъ тука, па хайде изъ планината... Никой нѣма да ни види въ гората, каза Остенѣтъ.

— Добро. Но ако сѣ трѣгнѣли съ дружина, съ турци още?

— Тогава истински бой ще имаме... И оржжие имаме. и позиция добра, каза Огняновъ; само внимавайте хубаво: ний клетва прѣдъ божия образъ дадохме — живи да ги не оставимъ.

— Майка имъ стара!..

— Само едно ме е страхъ, момчета, каза Бойчо.

— Какво?

— Да не би да сѣ трѣгнѣли изъ други пхть...

— Не бери грижа за това, каза Остенѣтъ: други пхть нѣма; освѣнтъ назадъ ако се върнѣтъ! — Тогава дай Боже сила!

Боримечката правъ, назърташе нѣщо.

— Идѣтъ нѣкоп, каза той и посочи на истокъ.